

ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Πολιτική Απόφαση Κεντρικής Επιτροπής ΣΥΡΙΖΑ

13 Ιουλίου 2019

Το αποτέλεσμα των βουλευτικών εκλογών της 7^{ης} Ιουλίου

Η Κεντρική Επιτροπή του ΣΥΡΙΖΑ ευχαριστεί θερμά όλους τους πολίτες που στήριξαν τον ΣΥΡΙΖΑ στις εθνικές εκλογές της 7^{ης} Ιουλίου, αλλά και το σύνολο των μελών και φίλων του κόμματος, που έδωσαν με πείσμα και αυταπάρνηση έναν μεγάλο και σκληρό αγώνα. Η Κεντρική Επιτροπή του ΣΥΡΙΖΑ τιμά την εμπιστοσύνη των αριστερών, προοδευτικών και δημοκρατικών πολιτών, που συνεπάγεται και μια τεράστια ευθύνη στην νέα πολιτική περίοδο. Ευθύνη ώστε να υπερασπιστούμε όλα όσα κατακτήθηκαν τα τελευταία τεσσαράμισι χρόνια, αλλά και για να ανοίξουμε νέους δρόμους για μια κοινωνία ισότητας, ελευθερίας και αλληλεγγύης.

Οι εθνικές εκλογές της 7^{ης} Ιουλίου διαμόρφωσαν ένα νέο πολιτικό χάρτη: Το αποτέλεσμα αυτό, σε συνδυασμό με τα αποτελέσματα των αυτοδιοικητικών εκλογών, οφείλει να γίνει αντίκειμενο επεξεργασίας ως προς τις κοινωνικές, πολιτικές και ιδεολογικές του όψεις.

Η νίκη της Νέας Δημοκρατίας με ένα υψηλό ποσοστό, η διατήρηση των δυνάμεων του ΣΥΡΙΖΑ παρά τα αντίθετα προγνωστικά, ο νέος πολιτικός διπολισμός, η αντοχή του ΚΙΝΑΛ, η ήττα της Χρυσής Αυγής, η ανάδυση μιας νέας ακροδεξιάς πολιτικής δύναμης, αλλά και η εμφάνιση του ΜΕΡΑ25, είναι όλα στοιχεία αναδιαμόρφωσης του πολιτικού πεδίου στο έδαφος της οκταετούς οικονομικής κρίσης, στοιχεία τα οποία αντανakλούν μια κύρια και αρκετές δευτερεύουσες μετατοπίσεις στον συσχετισμό δύναμης, συγκροτώντας μια νέα πολιτική κατάσταση που θα καθορίσει τις κοινωνικές εξελίξεις των επόμενων ετών.

Πρώτο γενικό συμπέρασμα, πάντως, είναι ότι η κρίση αντιπροσώπευσης που έφτασε στο ζενίθ την περίοδο του 2011-2012, ίσως τείνει να ξεπεραστεί, αν και οι πολιτικές και κοινωνικές εκπροσωπήσεις είναι ακόμα εξαιρετικά ασταθείς. Η αστάθεια αυτή επιβεβαιώνεται εξάλλου και από την διαρκή εμφάνιση και εξαφάνιση πολιτικών σχηματισμών χωρίς βαθιά κοινωνικά ριζώματα, πράγμα που σχετίζεται με την ρευστότητα της κοινωνικής διαστρωμάτωσης, που αποτελεί ενεργή συνέπεια της οικονομικής κρίσης.

Ο ΣΥΡΙΖΑ

Ο ΣΥΡΙΖΑ, τον Ιανουάριο του 2015, κλήθηκε να αναλάβει την διακυβέρνηση της χώρας σε μια συνθήκη χρεοκοπίας, μακροχρόνιας ύφεσης και εξωτερικών καταναγκασμών που εν πολλοίς στένευαν τα περιθώρια των πολιτικών κινήσεων.

Η διαπραγμάτευση του πρώτου εξαμήνου οδήγησε μετά από μια τεράστια σύγκρουση, εσωτερική και εξωτερική, κοινωνική και πολιτική, στην συμφωνία - συμβιβασμό του Ιουλίου – Αυγούστου, η οποία καθόρισε τα όρια και το πλαίσιο εντός του οποίου θα μπορούσε να κινηθεί η νέα κυβέρνηση που προέκυψε από τις εκλογές του Σεπτεμβρίου.

Ο δημόσια εκπεφρασμένος και ομολογημένος στόχος αυτής της κυβέρνησης και του ΣΥΡΙΖΑ, που αποτέλεσε τον κορμό της, ήταν η ολοκλήρωση του προγράμματος προσαρμογής, ώστε να απαλλαγεί η χώρα από τους σκληρούς μνημονιακούς καταναγκασμούς που επέβαλλε ο αποκλεισμός της χώρας από τις αγορές χρήματος, με τις λιγότερες δυνατές συνέπειες για την ελληνική κοινωνία και ιδιαίτερα τα ασθενέστερα στρώματα.

Μέσα σε συνθήκες διαρκούς υπονόμευσης από την μεριά της αξιωματικής αντιπολίτευσης, αλλά και συγκεκριμένων υπερσυντηρητικών κύκλων που δρούσαν εντός των θεσμών, η κυβέρνηση κατάφερε:

- Να ολοκληρώσει το τρίτο πρόγραμμα δημοσιονομικής προσαρμογής εξυγιαίνοντας τα δημόσια οικονομικά και δίνοντας τέλος στην μνημονιακή επιτροπεία όπως αυτή διαμορφώθηκε εντός της οκταετίας
- Να ρυθμίσει το ελληνικό χρέος
- Να επαναφέρει την ελληνική οικονομία σε τροχιά ανάπτυξης, παρά την αρνητική οικονομική συγκυρία (επιβράδυνση της ευρωπαϊκής οικονομίας, εμπορικός πόλεμος ΗΠΑ – Κίνας)
- Να αντιμετωπίσει την προσφυγική κρίση με τρόπο ανθρωπιστικό, και με σεβασμό στις διεθνείς συνθήκες, παρά τον εξαιρετικά δυσμενή συσχετισμό στην Ευρώπη
- Να εκκινήσει μια νέα οικονομική πολιτική, από τον Σεπτέμβριο του 2018, με στόχο την φορολογική ελάφρυνση και την κοινωνική στήριξη στρωμάτων που σήκωσαν δυσανάλογο βάρος την περίοδο της κρίσης
- Να μειώσει την ανεργία κατά 10 περίπου ποσοστιαίες μονάδες
- Να αποκαταστήσει τρανταχτές αδικίες των δύο πρώτων μνημονίων (αντισυνταγματικές απολύσεις, υπέρογκα χρέη)
- Να προστάτεψει τους πλέον αδύναμους με πρωτοβουλίες για την αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης (καθολική πρόσβαση των ανασφάλιστων στην υγεία, σχολικά γεύματα, κοινωνικό εισόδημα αλληλεγγύης, κοινωνικά μερίσματα στο τέλος των ετών 2016,2017,2018, αύξηση του προϋπολογισμού για την πρόνοια)
- Να βάλει τέλος στην πτωτική πορεία του μέσου διαθέσιμου εισοδήματος και να το αυξήσει οριακά για μεγάλα τμήματα του πληθυσμού
- Να εκκινήσει τη διαδικασία ρύθμισης της αγοράς εργασίας και να καταπολεμήσει την διάχυτη παραβατικότητα (επαναφορά των συλλογικών διαπραγματεύσεων, αύξηση του κατώτατου μισθού, μείωση της μαύρης εργασίας από το 20% στο 8%)

Την ίδια στιγμή, στον τομέα της εμπάθυνσης της δημοκρατίας και των δικαιωμάτων, η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ άνοιξε νέους δρόμους με μια σειρά πρωτοβουλιών και ρυθμίσεων με τις οποίες

- Θεσπίστηκε η απλή αναλογική ως εκλογικό σύστημα, τόσο στις βουλευτικές όσο και στις αυτοδιοικητικές εκλογές (Κλεισθένης)
- Αναστράφηκε το κύμα αυταρχισμού, ιδιαίτερα της περιόδου 2010-2014
- Αναγνωρίστηκαν δικαιώματα για ειδικές κοινωνικές κατηγορίες που ήταν νομικά αόρατες ή πλήρως αποκλεισμένες (σύμφωνο συμβίωσης, ταυτότητα φύλου, ιθαγένεια στη δεύτερη γενιά μεταναστών)
- Διευρύνθηκαν τα δικαιώματα των ατόμων με αναπηρία, με την ψήφιση νόμου για την εφαρμογή της σχετικής Σύμβασης του ΟΗΕ
- Οδηγηθήκαμε στον αναγκαίο εκσυγχρονισμό και εκδημοκρατισμό του ποινικού και σωφρονιστικού συστήματος (αποσυμφόρηση των φυλακών, νέοι Ποινικοί Κώδικες)

Στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής, επίσης, η Συμφωνία των Πρεσπών, εμβληματική στιγμή της διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ, όχι μόνο έδωσε τέλος σε ένα λιμνάζον διπλωματικό πρόβλημα αλλά, την ίδια στιγμή, αναβάθμισε τη θέση και το κύρος της χώρας στο εξωτερικό. Η μάχη εξάλλου για την Συμφωνία των Πρεσπών ήταν μια μάχη απέναντι στην πατριδοκαπηλεία, τον εθνικισμό και την παραδοξολογία, που χαρακτήριζαν την πολιτική γραμμή τόσο της ΝΔ, όσο και του ΚΙΝΑΛ.

Ωστόσο, υπήρξαν πολλοί τομείς και πεδία του κράτους και της οικονομίας που δεν καταφέραμε να υλοποιήσουμε όσα θα θέλαμε, με δεδομένη την ιεράρχηση των προτεραιοτήτων και των πολιτικών και κοινωνικών μετώπων, ιεράρχηση που προέκυπτε από την αντικειμενική συνθήκη της κρίσης αλλά και από δικές μας αδυναμίες.

Είναι επομένως αναγκαία η επεξεργασία από τη μεριά του κόμματος των λόγων για τους οποίους δεν καταφέραμε να προχωρήσουμε σε ριζικούς μετασχηματισμούς και να φέρουμε θεαματικά αποτελέσματα σε αυτά τα πεδία (μεταξύ άλλων: αποτελεσματικότητα της δημόσιας διοίκησης και των κρατικών δομών, ριζική καταπολέμηση των παραθεσμικών δικτύων οικονομικής και πολιτικής εξουσίας, παραγωγικό μοντέλο ανάπτυξης) με στόχο τον εμπλουτισμό της κατανόησής μας για τις κρατικές και οικονομικές λειτουργίες, αλλά και τη διαμόρφωση ενός προγραμματικού πλαισίου προτάσεων για τον αναγκαίο ριζικό μετασχηματισμό και εκδημοκρατισμό τόσο της οικονομίας, όσο και του κράτους.

Τα πεπραγμένα της κυβέρνησης και το πολιτικό της στίγμα οδήγησαν επομένως στην διαμόρφωση μιας ευρείας κοινωνικής συμμαχίας, και σε ένα εκλογικό αποτέλεσμα που μέσα σε συνθήκες κρίσης, δημοσιονομικής προσαρμογής, διαρκούς υπονόμευσης από το εσωτερικό και το εξωτερικό αλλά και πρωτοφανούς επίθεσης από τα κυρίαρχα ΜΜΕ, όχι μόνο δεν είναι ευκαταφρόνητο, αλλά αποτελεί παρακαταθήκη για την δημιουργία μιας νέας προοδευτικής, αριστερής κοινωνικής πλειοψηφίας υπό την προϋπόθεση ότι θα επεξεργαστούμε με συνέπεια και χωρίς ωραιοποιήσεις την νέα πολιτική κατάσταση, θα δώσουμε τη μάχη των ιδεών και θα ανασυγκροτήσουμε το κόμμα ώστε να αντιστοιχηθεί η κοινωνική και πολιτική του εμβέλεια με τον κεντρικό πολιτικό συσχετισμό.

Η ΝΔ

Η ΝΔ επικράτησε στις εκλογές βασισμένη σε έναν πολιτικό λόγο και ένα πολιτικό πρόγραμμα το οποίο, παρά την εξόφθαλμη νεοφιλελεύθερη κατεύθυνσή του, κατάφερε να αποκτήσει μια εύθραυστη μεν, σαφή δε, κυριαρχία.

Ο λόγος και το πρόγραμμα αυτό κατάφεραν να αποσπάσουν ευρύτερη στήριξη καθώς απαντούσαν, με σαφή νεοφιλελεύθερο προσανατολισμό βέβαια, σε πραγματικά κοινωνικά προβλήματα, αλλά και σε εύλογες λαϊκές προσδοκίες μετά από μια σαρωτική οικονομική κρίση. Εξάλλου, η κυβερνητική φθορά, εξαιτίας της υλοποίησης του προγράμματος προσαρμογής αλλά και η κόπωση των λαϊκών στρωμάτων από την επιβάρυνση των μέτρων της οκταετίας, ήταν αναπότρεπτες. Ακριβώς αυτή η συνθήκη οδήγησε σε μια αναβάπτιση της ΝΔ παρά τις τεράστιες ευθύνες της, τόσο για την χρεοκοπία της χώρας, όσο και για τη διαχείριση της κρίσης.

Ειδικότερα:

Οι εξαγγελίες για φορολογικές ελαφρύνσεις κυρίως στα ανώτερα και ανώτατα εισοδηματικά κλιμάκια πάτησαν σε υπαρκτές ανάγκες και προσδοκίες ευρύτερων στρωμάτων, ακόμα και αν αυτά τα στρώματα δεν αναμένεται να επηρεαστούν από αυτές εφόσον προχωρήσουν πράγμα εξαιρετικά αμφίβολο.

Την ίδια στιγμή η διαρκής αναφορά σε καθιερωμένα ιδεολογικά στερεότυπα για το μοντέλο ανάπτυξης (trickledowneconomics) κατάφερε να βρει λαϊκά ερείσματα, καθώς τα στερεότυπα αυτά διαμορφώνονται αυθόρμητα από την ίδια τη λειτουργία της ελεύθερης αγοράς και εκλαϊκεύονται μαζικά από τα κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης. Η ιδέα, για παράδειγμα, ότι η ανάπτυξη είναι αποτέλεσμα της μείωσης του μισθολογικού κόστους, εξακολουθεί να είναι κοινωνικά κυρίαρχη, πράγμα που έδωσε στο λόγο της ΝΔ ένα σαφές πλεονέκτημα απέναντι σε μια αριστερή ανάλυση η οποία ισχυρίζεται το ακριβώς αντίθετο.

Αντιστοίχα λειτούργησε η επίθεση της ΝΔ στις βασικές δομές του κοινωνικού κράτους, τον δημόσιο τομέα και κάθε πολιτική αλληλεγγύης, καθώς τμήματα των μεσαίων στρωμάτων θεώρησαν ότι οι κρατικές κοινωνικές λειτουργίες λείπουν εις βάρος τους, καθώς προέκυψαν δήθεν από την υπερφορολόγηση, πράγμα ανακριβές, καθώς η υψηλή φορολογία κατά κύριο λόγο σχετίζεται με τη δημοσιονομική συνθήκη στην οποία βρέθηκε η χώρα μετά το ξέσπασμα της κρίσης το 2007-8, την εκτίναξη του ελλείμματος το 2009, την χρεοκοπία του 2010, αλλά και τους απαράδεκτους «διαπραγματευτικούς» χειρισμούς που οδήγησαν στην υπογραφή του πρώτου μνημονίου.

Πέρα όμως από τον οικονομικό λόγο της ΝΔ, η αντιπολιτευτική της τακτική, όλα αυτά τα χρόνια στηρίχθηκε και στην αναπαραγωγή ενός λόγου ταυτόχρονα αυταρχικού, υπερσυντηρητικού και εθνικιστικού, που κατάφερε να

επανασυσπειρώσει παραδοσιακά ακροατήρια της ελληνικής δεξιάς, ακροατήρια που είχαν μετακομίσει σε ακροδεξιούς κομματικούς σχηματισμούς τα προηγούμενα χρόνια.

Η επιμονή της σε ένα δόγμα τάξης και ασφάλειας με μεγάλες δόσεις κινδυνολογίας, διαστρέβλωσεων, ψευδών και ιδεολογικής τρομοκρατίας, που πάτησε ωστόσο σε ένα πραγματικό κοινωνικό και λαϊκό αίτημα, το οποίο ο ΣΥΡΙΖΑ δυσκολεύτηκε να αφουγκραστεί, και η ακραία, εθνικιστική και διχαστική της ρητορική απέναντι στη Συμφωνία των Πρεσπών είναι δύο από τα κεντρικά σημεία αυτού του λόγου.

Αξιοποιώντας, λοιπόν, πραγματικές αδυναμίες του ΣΥΡΙΖΑ, την κυβερνητική φθορά από το πρόγραμμα δημοσιονομικής προσαρμογής, την κόπωση των μεσαίων στρωμάτων, δίνοντας σκληρή μάχη στο πεδίο των ιδεών πάνω στο έδαφος της κρίσης, που παράγει αυθόρμητα μνησικακία και εκδικητισμό και, τέλος, εκμεταλλευόμενη στο έπακρο την υπεροπλία της στο χώρο των ΜΜΕ και κινητοποιώντας έναν τεράστιο μηχανισμό οικονομικών και εκδοτικών συμφερόντων, με τα οποία διατηρεί προνομιακές σχέσεις, κατάφερε να αποσπάσει τη λαϊκή στήριξη.

Όμως, η πολιτική και ιδεολογική της ηγεμονία δεν είναι καθόλου αναμφισβήτητη. Αντίθετα, είναι εξαιρετικά εύθραυστη, με δεδομένο τον αντιφατικό αντιπολιτευτικό λόγο που διαμόρφωσε τα τελευταία χρόνια και με τον οποίο επιχείρησε και, ως ένα βαθμό, κατάφερε να εκφράσει απολύτως αντιτιθέμενα κοινωνικά συμφέροντα και ετερόκλητες κοινωνικές δυνάμεις.

Το ΚΙΝΑΛ

Το ΚΙΝΑΛ κατάφερε σε αυτές τις εκλογές να διατηρήσει ένα σχετικά υψηλό ποσοστό και αποδείχτηκε ανθεκτικό στην πολιτική πόλωση. Οι λόγοι αυτής της ανθεκτικότητας σχετίζονται με το γεγονός ότι το ΚΙΝΑΛ έχει κληρονομήσει και έχει σε ένα βαθμό καταφέρει να διατηρήσει ένα ευρύ δίκτυο εκπροσωπήσεων στην τοπική αυτοδιοίκηση, στους κρατικούς μηχανισμούς, στους φορείς εκπροσώπησης των εργαζομένων.

Η πολιτική του γραμμή, καθόλη την προηγούμενη περίοδο, αποτέλεσε συνέχεια της στρατηγικής της ταύτισης με τη ΝΔ, που βάθυνε και εμπεδώθηκε την περίοδο του 2012-2014 κατά την συγκυβέρνηση Σαμαρά – Βενιζέλου. Ο αγώνας για την στρατηγική ήττα του ΣΥΡΙΖΑ και η συμμετοχή στο αντι-ΣΥΡΙΖΑ μέτωπο που αποτελούσε κεντρικό πολιτικό στόχο της ΝΔ δεν επερωτήθηκαν παρά μόνο περιθωριακά, ενώ, στις επιμέρους πολιτικές συγκρούσεις της περιόδου του 2015-2019, η στάση του δεν ήταν στάση ίσων αποστάσεων, όπως το ίδιο ισχυρίζεται, αλλά στάση σαφούς στήριξης της ΝΔ και του παλιού πολιτικού και οικονομικού συστήματος εξουσίας (διαπραγμάτευση, απλή αναλογική, δικαιώματα, εργασιακά, Συμφωνία των Πρεσπών είναι μόνο μερικές από τις συγκρούσεις στις οποίες το ΚΙΝΑΛ είχε παραπλήσια ή ταυτόσημη στάση με τη ΝΔ).

Το ΚΙΝΑΛ φαίνεται ότι δεν παρακολουθεί την πανευρωπαϊκή αυτοκριτικού χαρακτήρα συζήτηση της σοσιαλδημοκρατίας αλλά αντιθέτως αναζητά μian

αδύνατη ιστορική δικαίωση για τις επιλογές του την περίοδο 2010 – 2014, με το επιχείρημα ότι δήθεν ανέλαβε το πολιτικό κόστος για τη σωτηρία της χώρας.

Παρόλα αυτά, το στρατηγικό του αδιέξοδο είναι προφανές, και η εσωτερική του κρίση αναμένεται να ενταθεί το επόμενο διάστημα, καθώς πολιτικά του στελέχη και τμήματα της κοινωνικής του βάσης είναι ενδεχόμενο να μην αποδεχτούν για πολύ την στρατηγική της ενσωμάτωσης και απορρόφησης στο πολιτικό όχημα της Νέας Δημοκρατίας και να αναζητήσουν διέξοδο στον δημοκρατικό, αριστερό προοδευτικό πόλο του πολιτικού συστήματος.

Το ΚΚΕ

Το ΚΚΕ κατάφερε να διατηρήσει τις δυνάμεις του με οριακή πτώση σε σχέση με τις εκλογές του Σεπτεμβρίου του 2015. Η πολιτική του όλο το προηγούμενο διάστημα δεν είχε ουσιαστικές διαφοροποιήσεις από όσα το ΚΚΕ έλεγε και έκανε είτε πριν το ξέσπασμα της κρίσης είτε κατά τη διάρκεια της πρώτης μνημονιακής περιόδου (2010 – 2015).

Στην πραγματικότητα, η ηγεσία του ΚΚΕ δεν είδε στη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ παρά τη συνέχιση μιας και της ίδιας πολιτικής, χωρίς να είναι σε θέση ή χωρίς να θέλει, για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας, να διακρίνει τις ουσιαστικές διαφορές μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης περιόδου της κρίσης.

Δεν θεώρησε σημαντικές, για παράδειγμα, τις πρωτοβουλίες για την συγκρότηση ενός νέου κοινωνικού κράτους, για τη ρύθμιση της αγοράς εργασίας, την επαναφορά των συλλογικών διαπραγματεύσεων, την κατάργηση της πολιτικής επιστράτευσης, την αύξηση του κατώτατου μισθού κá, πρωτοβουλίες που πάρθηκαν παρά τον δυσμενή συσχετισμό δύναμης.

Με την έννοια αυτή, η ηγεσία του ΚΚΕ επιβεβαίωσε ότι έχει πάρει διαζύγιο από την πραγματική πολιτική και κοινωνική σύγκρουση, από τις πραγματικές και καθημερινές αγωνίες και προσδοκίες των στρωμάτων που επιδιώκει να εκφράζει, αρνείται να αναγνωρίσει τη δυνατότητα θετικών μετασχηματισμών εντός του υπάρχοντος παγκόσμιου πλαισίου, και επιμένει να μεταθέτει την επίλυση όλων των προβλημάτων των λαϊκών τάξεων σε ένα μακρινό μέλλον, του οποίου οι προϋποθέσεις έλευσης είναι άγνωστο πώς θα δημιουργηθούν.

Παρόλα αυτά, είναι θετική η διατήρηση των δυνάμεών του, και απολύτως κρίσιμη η κινητοποίησή τους σε μια προσπάθεια απόκρουσης των ακραίων νεοφιλελεύθερων πολιτικών που ήδη έχει αρχίσει να εφαρμόζει η ΝΔ.

Η ήττα της Χρυσής Αυγής και η νέα μορφή της ακροδεξιάς

Μια από τις θετικές όψεις του αποτελέσματος των εκλογών του Σεπτεμβρίου είναι η πολιτική ήττα της Χρυσής Αυγής, που την οδήγησε εκτός Κοινοβουλίου. Η ήττα αυτή ήταν αποτέλεσμα και της πολιτικής της απομόνωσης από το σύνολο του πολιτικού συστήματος, της ανάδειξης της εγκληματικής δράσης της από τη μεριά των κινημάτων, αλλά και εξαιτίας της διενέργειας της δίκης, η οποία έφερε στην επιφάνεια όψεις και πτυχές της

εγκληματικής οργάνωσης που είτε ήταν άγνωστες είτε απωθούνταν ακόμα και από μερίδες των ψηφοφόρων της.

Η ήττα της Χρυσής Αυγής και η εξαφάνιση της από το Κοινοβούλιο είναι ήττα της ιδεολογίας της ισχύος και του μίσους που εκβάλλει σε πρακτικές βίας και εκδίκησης εναντίον των αδυνάμων, αλλά δεν ισοδυναμεί με εξαφάνιση των ακροδεξιών ιδεολογιών και των πολιτικών δυνάμεων.

Βεβαίως, η εμφάνιση της Ελληνικής Λύσης που έρχεται να καλύψει την άκρα δεξιά πτέρυγα του πολιτικού συστήματος, και η μερική υιοθέτηση από τη ΝΔ ακροδεξιών ρητορικών σχημάτων και πρακτικών, δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να συγκρίνονται με τις πρακτικές των ταγμάτων εφόδου της Χρυσής Αυγής. Μας υπενθυμίζουν, όμως, ότι ενώ η εγκληματική οργάνωση είναι σε πορεία αποδρομής, η ακροδεξιά ιδεολογία δεν είναι, ιδιαίτερα μάλιστα μεταξύ των νέων και των μαθητών, όπου η Χρυσή Αυγή κατάφερε να αποσπάσει υψηλά ποσοστά. Το κόμμα μας οφείλει, επομένως, να συνεχίσει τον πολιτικό και ιδεολογικό αγώνα ενάντια σε κάθε ακροδεξιά, όπου και αν αυτή στεγάζεται, όπου και αν αυτή βρίσκει καταφύγιο, όπως και αν αυτή εμφανίζεται.

Το Μέρα 25

Το εκλογικό αποτέλεσμα ανέδειξε μια ακόμα νέα πολιτική δύναμη στο ελληνικό κοινοβούλιο, η οποία αυτή τη φορά αυτοτοποθετείται στα αριστερά του πολιτικού φάσματος, αν και ο λόγος της ακόμη δεν έχει αποκρυσταλλωθεί ούτε έχει πάρει μια σαφή και συγκεκριμένη μορφή. Η επιρροή του Μέρα 25 σχετίζεται κατά κύριο λόγο με την περιορισμένη σε ειδικά κοινωνικά τμήματα δημοφιλία του επικεφαλής του. Είναι ένα πολιτικό κόμμα χωρίς οργανωμένη και οργανική σύνδεση με την κοινωνία. Απευθύνεται κυρίως σε απογοητευμένους από την συμφωνία του 2015 ψηφοφόρους του ΣΥΡΙΖΑ. Εξάλλου, η κριτική του στο ΣΥΡΙΖΑ αφορά, κατά κύριο λόγο, τον τρόπο που διαχειρίστηκε το πρόβλημα του ελληνικού χρέους, χωρίς να λαμβάνει υπόψη του όσα συνέβησαν το καλοκαίρι του 2015 και τον εξαιρετικά δυσμενή συσχετισμό δύναμης.

Ο πολιτικός του λόγος εξαντλείται σε αυτή την κριτική και δεν έχει σαφείς κοινωνικές αναφορές. Δεν είναι τυχαίο ότι ο επικεφαλής του αντιλαμβάνεται την ελληνική κοινωνία ως ένα ενιαίο και αδιαίρετο όλο, χωρίς εσωτερικές συγκρούσεις συμφερόντων, πράγμα που τον οδηγεί, πολλές φορές, σε απολίτικες και ανιστορικές τοποθετήσεις.

Απομένει να φανεί ποιο θα είναι το μέλλον αυτού του πολιτικού σχηματισμού, μέλλον που είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με τις προθέσεις, τις αποφάσεις και τις επιλογές του αρχηγού του.

Η νέα ταυτότητα της ΝΔ και τα πρώτα δείγματα γραφής

Η ΝΔ, όπως αυτή διαμορφώθηκε και μετεξελίχθηκε την τελευταία οκταετία, αποτελεί ένα υβρίδιο νεοφιλελευθερισμού και ακροδεξιάς. Η νέα αυτή πολιτική

της ταυτότητα αντανakλάται με σαφήνεια στη σύνθεση της νέας κυβέρνησης που, στην πραγματικότητα, επαναφέρει στο προσκήνιο το πολιτικό προσωπικό της περιόδου Σαμαρά, υπό την καθοδήγηση μιας ακραία νεοφιλελεύθερης τεχνοκρατικής ηγετικής ομάδας που συγκροτείται γύρω από το Μέγαρο Μαξίμου και τον Κυριάκο Μητσοτάκη.

Η συμμετοχή στην κυβέρνηση στελεχών μεγάλων ιδιωτικών εταιρειών και του ΣΕΒ, ακροδεξιών και ακραίων νεοφιλελεύθερων, δεν προμηνύει τίποτα θετικό για το επόμενο διάστημα, και αναδεικνύει τις σχέσεις διαπλοκής της ΝΔ με την οικονομική εξουσία και ατομικά επιχειρηματικά συμφέροντα, ενώ η υπουργοποίηση δικαστικού που αφυπηρέτησε πριν από μόλις 10 μέρες, έρχεται σε πλήρη ανακολουθία με όσα η ΝΔ και ο πρόεδρος της καταλόγιζαν στην κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ.

Ήδη τα πρώτα δείγματα γραφής της νέας κυβέρνησης είναι εξαιρετικά ανησυχητικά:

- Ο πολιτικός ρεβανσισμός και ο αυταρχισμός δίνουν τον τόνο, με τις εκκαθαρίσεις των «αντιφρονούντων» στο εσωτερικό του κρατικού μηχανισμού
- στον τομέα των δικαιωμάτων, οι υποχωρήσεις είναι δραματικές. Με την μετατροπή του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη σε Υπερυπουργείο, συγκεντρώνει τις αρμοδιότητες και της μεταναστευτικής πολιτικής αλλά και του σωφρονιστικού συστήματος
- ο ΣΕΒ θέτει την ατζέντα της διακυβέρνησης ήδη από το πρώτο εικοσιτετράωρο, και ήδη τίθενται σε διακινδύνευση οι κατακτήσεις της προηγούμενης τετραετίας, σε ότι αφορά την ρύθμιση της αγοράς εργασίας και την κατοχύρωση των εργασιακών δικαιωμάτων.
- η έρευνα δέχεται τεράστιο πλήγμα, με την μεταφορά της σχετικής αρμοδιότητας από το Υπουργείο Παιδείας στο Υπουργείο Ανάπτυξης και Επενδύσεων
- οι υπουργοί απαξιώνουν σκόπιμα την δημόσια κοινωνική ασφάλιση και το Εθνικό Σύστημα Υγείας,
- ρυθμίσεις προστασίας και στήριξης των αδυνάτων ακυρώνονται,
- γίνονται τα πρώτα αλλά εξόχως προκλητικά βήματα για τον έλεγχο της ελληνικής δικαιοσύνης,
- έχει τεθεί ως προτεραιότητα η απαξίωση της ΔΕΗ, με στόχο την ιδιωτικοποίηση της

Εξάλλου, οι υποσχέσεις για φοροελαφρύνσεις που αποτέλεσαν, τον εμβρυουλκό του πολιτικού προγράμματος της ΝΔ, μετατίθενται στο βάθος της τετραετίας, όπως ο ΣΥΡΙΖΑ είχε εύστοχα και με ακρίβεια προβλέψει, ενώ η περίφημη διαπραγμάτευση για την μείωση των πρωτογενών πλεονασμάτων, επί της οποίας στηρίχτηκε ολοκληρω το προεκλογικό πρόγραμμα της ΝΔ, κατέρρευσε ήδη, τρεις μέρες μετά την ανάληψη της διακυβέρνησης.

Ο ΣΥΡΙΖΑ στη νέα συνθήκη και το διπλό πολιτικό μας καθήκον

Είναι ακριβώς απέναντι σε αυτή τη νέα συνθήκη που ο ΣΥΡΙΖΑ έχει ένα διπλό πολιτικό καθήκον.

Από τη μια πλευρά, οφείλει να υπερασπιστεί τα κεκτημένα της προηγούμενης τετραετίας στην αγορά εργασίας, στο κοινωνικό κράτος, στα δικαιώματα, στην εξωτερική πολιτική, χωρίς όμως να μείνει στάσιμος προγραμματικά.

Η μαχητική, προγραμματική, κοινωνική αντιπολίτευση προϋποθέτει τον εμπλουτισμό των επεξεργασιών του κόμματος, με βάση την εμπειρία της προηγούμενης τετραετίας και την συγκότηση ενός συμπαγούς, προοδευτικού και αριστερού προγράμματος που θα απαντάει στις σημερινές αγωνίες των λαϊκών στρωμάτων και στις σύγχρονες προκλήσεις που αναδύονται στη νέα πολιτική και οικονομική συνθήκη στην Ελλάδα αλλά και παγκόσμια (ρόλος του κράτους, κλιματική αλλαγή, εργασιακά δικαιώματα στη συνθήκη της 4^{ης} τεχνολογικής επανάστασης).

Στο πλαίσιο αυτό, η αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ θα είναι ταυτόχρονα κοινοβουλευτική αλλά και κινηματική, με στόχο τη συνάντησή μας με το σύνολο των κοινωνικών δυνάμεων και κινημάτων που αγωνίζονται για μια κοινωνία ισότητας και αλληλεγγύης.

Σε αυτή όμως τη νέα συνθήκη το δεύτερο μεγάλο καθήκον αφορά το ίδιο μας το κόμμα.

Πρέπει να αναλάβουμε ένα τεράστιο, ένα ιστορικής εμβέλειας εγχείρημα αναβάπτισης και μετασχηματισμού του κόμματός μας.

Χωρίς να υποστείλουμε τις σημαίες των ιδεών και των αξιών μας, έχουμε υποχρέωση και εντολή να ανοίξουμε μια μεγάλη συζήτηση και να εκκινήσουμε τις διαδικασίες για ένα πραγματικό άνοιγμα στους πολίτες που μας στήριξαν, ώστε να μπορέσουμε να αντιστοιχήσουμε την πολιτική επιρροή του ΣΥΡΙΖΑ με τα οργανωμένα του μέλη.

Διότι, η στήριξη των πολιτών δεν είναι πλέον ένα δάνειο εκπροσώπησης, όπως το 2015, αλλά μια πολιτική και κοινωνική επένδυση. Μια επένδυση των πολιτών ώστε ο ΣΥΡΙΖΑ να μετατραπεί στην μεγάλη αριστερή, προοδευτική και δημοκρατική δύναμη που θα σφραγίσει τις εξελίξεις στην νέα ιστορική φάση της χώρας.

Και για να ανταποκριθεί σε αυτό το καθήκον, ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να γίνει ένα κόμμα

- μαζικό – τα οργανωμένα μέλη του να ξεπεράσουν το 10% της εκλογικής του βάσης
- νεανικό, με στόχο να εκφράζουμε αυθεντικά τις προσδοκίες των νέων ανθρώπων
- ένα κόμμα λαϊκό, ένα κόμμα που δεν θα μιλάει εξ' ονόματος των αδυνάτων, αλλά θα είναι το κόμμα των αδυνάτων
- ένα κόμμα πράσινο – που θα πρωταγωνιστεί στον αγώνα για την προστασία του περιβάλλοντος, για την καταπολέμηση των συνεπειών και την αντιστροφή της κλιματικής αλλαγής
- ένα κόμμα των δικαιωμάτων, που θα θέτει ως προτεραιότητα την άρση των ανισοτήτων και του κοινωνικού αποκλεισμού

- ένα κόμμα δημοκρατικό και σύγχρονο, με αξιοποίηση των νέων δυνατοτήτων διάδρασης και διαλόγου που δίνουν οι νέες τεχνολογίες
- ένα κόμμα με ισχυρή αριστερή ταυτότητα, και στόχο τον σοσιαλισμό με δημοκρατία και ελευθερία
- ένα κόμμα που θα εκφράζει τη νέα, μεγάλη, δημοκρατική, προοδευτική και αριστερή παράταξη στη χώρα μας, και στο οποίο θα χωρούν όλοι: αριστεροί ριζοσπάστες, αριστεροί σοσιαλιστές, δημοκράτες κομμουνιστές, σοσιαλδημοκράτες, οικολόγοι πράσινοι αλλά και πολίτες προερχόμενοι από το δημοκρατικό κέντρο.

Ο ΣΥΡΙΖΑ σε αυτή την νέα συνθήκη δεν πρέπει να φοβηθεί να μολυνθεί από τον λαό του. Πρέπει να οργανώσει τη συζήτηση και να προχωρήσει στις απαραίτητες πρωτοβουλίες ώστε να αποκτήσει οργανικές σχέσεις με την ελληνική κοινωνία, τους θεσμούς της, τους φορείς εκπροσώπησής της. Στην αυτοδιοίκηση, τα συνδικάτα, τους επιστημονικούς συλλόγους, αλλά και τα διαρκώς μετασχηματιζόμενα κινήματα των εργαζομένων, της νεολαίας, τα κινήματα υπεράσπισης των δικαιωμάτων και του περιβάλλοντος. Ο ΣΥΡΙΖΑ σε κοινό βηματισμό με την Προοδευτική Συμμαχία, βάζει ξανά τον πήχη ψηλά.

Δεν μπορεί να κάνει όμως αλλιώς, χωρίς να ματαιώσει τις προσδοκίες ευρύτερων κοινωνικών δυνάμεων και στρωμάτων που θέλουν να σφραγίσουν την επόμενη μέρα του ΣΥΡΙΖΑ, ώστε να αποτελέσει αυτός τον νέο φορέα εκπροσώπησης τους. Και δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι αυτή η εκπροσώπηση είναι πάντοτε μερική, υπό δοκιμή και υπό διακύβευση.

Δεν μπορεί παρά να δικαιώσει τις προσδοκίες ευρύτερων κοινωνικών δυνάμεων και στρωμάτων που θέλουν να σφραγίσουν την επόμενη μέρα του ΣΥΡΙΖΑ, ώστε η μαζικοποίηση της οργανωτικής του δομής, η ταύτισή του με τις ανάγκες των κοινωνικών στρωμάτων που εκπροσωπεί, να τον μετατρέψουν στον νέο φορέα εκπροσώπησής τους.

18/07/2019

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ